

derved en Afgift til Nationalbanken, eller man kan sige: Nationalbanken har, saa længe han har den Tikroneseddél i Lommen, Indtægt af ham, idet nemlig Tikroneseddelen i Forbindelse med alle de andre Pengesedler repræsenterer Pengeudstedelsesretten, som er det, Banken hidtil har tjent paa og i Fremtiden vil komme til at tjene paa i endnu højere Grad. Derfor forekommer det mig, det vilde være urigtigt, om man vilde af denne Indtægt, der hidrører fra hele Landet, og fra saa at sige alle Landets Borgere eller næsten alle Landets Borgere tage Skat til enkelte Kommuner. Derfor skal jeg fraaade Vedtagelsen af dette Forslag.

Under Nr. 27 er der af et Mindretal stillet et Forslag, som ogsaa vedrører Skatten, idet det gaar ud paa, at der „af de Nationalbanken tilhørende faste Ejendomme svares Ejendomsskyld og andre paa fast Ejendom hvilende Afgifter“. Jeg mener, at der bør skelnes imellem de Ejendomme, Nationalbanken ejer til Brug for sin Drift og de Ejendomme, som Nationalbanken muligvis i Tidens Løb maatte komme til at overtage som ufyldstgjort Panthaver, eller fik i Sinde at købe i andre Øjemed end til sin egentlige Drift. Af disse sidste bør der selvfølgelig betales alle de Skatter, der svares af fast Ejendom, og det er noget, som Nationalbanken aldrig har tænkt at ville vægre sig ved eller undlade at gøre, og jeg har heller aldrig tænkt mig, at Bankens Oktroj, den nugældende Oktroj skulde kunne fortolkes paa den Maade. Hvad derimod angaar de Skatter, der svares af de Nationalbanken tilhørende Ejendomme, som Banken bruger til sin Forretning, synes det mig at være en naturlig og plausibel Fremgangsmaade, at man, naar man for Fortsættelsen af Bankens Privilegier skulde have en Afgift til Staten, da enedes om en fast samlet Afgift, som Privilegierne gik ind under saaledes, at man ikke forlangte en særlig Afgift af faste Ejendomme og en anden Afgift af Seddelmonopolet osv. Derfor skal jeg fraaade Forslaget.

Under Nr. 17 stiller Mindretallet under Nr. 2 et Forslag gaende noget i Retning af Kodifikation af Oktrojen derved, at Forslagsstilleren foreslaar Ophævelsen af forskellige Paragraffer. Jeg skal dermed sige, som jeg sagde ved 1ste Behandling eller i alt Fald sagde i Udvalget, at i og for sig har jeg ikke haft noget imod at være med til et Forsøg paa Kodifikation af alle de Bestemmelser, der vedrøre Nationalbanken, men en saadan vilde efter

min Overbevisning tage meget længere Tid, end der kan være Tale om, idet det vilde være nødvendigt først og fremmest at gaa alle Oktrojens Paragraffer igennem og alle de Bestemmelser, der ere gældende udenfor Oktrojen, igennem for at finde, hvilke af dem der nu skulde blive staaende og hvilke ikke, og derefter maatte man affatte en helt ny Oktroj paa Grundlag heraf. Med Hensyn til denne maatte man igen forhandle baade med Nationalbanken og Rigsdagen om Affattelsen og Betydningen af de enkelte Paragraffer deri, og hele dette Arbejde vilde tage meget betydelig Tid.

Jeg skal hermed altsaa anbefale de af Udvalgets Forslag, jeg har nævnt som anbefalelsesværdige, og fraaade Vedtagelsen af de andre.

P. Knudsen: Det er ikke mange Bemærkninger, jeg har at gøre til den højtærede Justitsminister, idet den højtærede Minister ikke egentlig gav Grunde, hvorfor han har stillet sig mod de Ændringsforslag, der ere stillede fra det Mindretals Side, hvortil jeg hører. Om det første Ændringsforslag bemærkede Ministeren, at han fandt ikke, at 30 Aar var for lang Tid. Det er jo en ren Skønssag, om man synes, at 30 Aar er for langt eller for kort, men vi have stillet det Spørgsmaal: Hvorfor er 20 Aar dog ikke tilstrækkeligt? og det har Ministeren ikke givet os noget Svar paa. Naar vi have tilladt os at foreslaa 20 Aar, er det, fordi vi tro, at den Ordning, vi ere ved at indføre, ikke er tilfredsstillende og derfor bør være af saa kort Varighed som muligt. Jeg tillader mig derfor at fastholde det Ændringsforslag, vi have stillet angaaende Forkortelsen af Fristen.

Angaaende Fordelingen af Overskudet ud over de 6 pCt., som Aktionærene have faaet, fandt den højtærede Minister, at Delingen: $\frac{1}{4}$ til Staten og $\frac{3}{4}$ til Aktionærene var en passende Deling. Ja, det er ogsaa en Skønssag, om man synes, det er passende eller ikke passende, men hvorfor kan man ikke dele lige med Staten? Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Staten ikke kan faa Halvdelen af dette Overskud; jeg synes ud fra mit Standpunkt, at det var en passende Deling. Jeg havde helst set, at Banken kunde være tilfreds, naar Aktionærene havde faaet de 6 pCt., men af Grunde, jeg tidligere har omtalt, vil man ikke gaa med dertil, for saa kan det hælde, at der ikke bliver mere end de 6 pCt., og saa er der intet at faa for Stats-